

Anatomia humana

MÉS XOCOLATA PER ALS POLÍTICS

Jorge Bello
Metge pediatra

El xocolat és bo per al cap. Aquesta és una afirmació científica, i aquesta d'ara és una afirmació pràctica: fora bo que en prenguin més les persones que, a causa del càrrec, hagin de millorar les funcions intel·lectuals.

Des de fa uns anys que la ciència afirma que els aliments rics en flavonoides, com ara el xocolat, milloren les funcions cognitives de les persones grans que en grau lleuger tenen disminuïdes aquestes funcions. I hom suposa que el xocolat també millora les mateixes funcions cognitives en persones joves i sanes. Per veure si efectivament el xocolat és bo per al cap, un expert de la Columbia University (New York) va investigar si hi ha relació entre el consum de xocolat i els premis Nobel.

El resultat de la investigació el va publicar, l'octubre passat, una de les revistes mèdiques més prestigioses del món, «The New England Journal of Medicine» (367: p. 1562). L'estudi va deixar palès que els països que consumeixen més xocolat són els països que tenen més premis Nobel per nombre d'habitants.

Per tant, si el nombre de premis Nobel d'un país és un indicador del nivell intel·lectual de la seva població, sembla que el consum de xocolat fa que la gent sigui més espavilada.

Ara, un expert de la Universidad de

Granada, amb beca del Ministeri d'Economia, va investigar si el nombre de premis Nobel d'un país té relació amb el producte brut intern (PBI). El resultat el publica, aquest octubre, el «Clinical Nutrition» (32: p. 874).

El PBI és un indicador de la riquesa del país, i el consum de xocolat també

☞ Ningú pensi que menjant xocolat es farà superdotat, però pensi tothom que el fet ben alimentat i estimulat és fet feliç i potser més intel·ligent

ho és, perquè només és alt el consum de xocolat als països on també és alt el PBI. Per tant, relacionar el consum de xocolat o el PBI d'un país amb el nombre de premis Nobel del mateix país equival a relacionar la riquesa del país amb el nivell intel·lectual dels seus habitants.

L'investigador va veure que Suïssa i Suècia són els països que tenen més premis Nobel en relació al PBI (és a dir: a més riquesa, més nivell intel·lectual). Estats Units es queda al mig de la taula i Espanya és a la cua.

No sé si calia tanta investigació per arribar a una conclusió que és prou evident: el nivell intel·lectual d'un país (que es relaciona amb l'educació) manté una relació directa amb la riquesa del país. És a dir, i encara que hi ha excepcions, a

més riquesa del país, més nivell intel·lectual dels seus habitants.

La riquesa d'un país procedeix de tothom tenir feina i tothom tenir accés a la salut i a l'educació, perquè només una població sana i forta, educada i formada, i treballadora, fa que el país sigui més ric i, llavors tothom estigui millor.

☞ PER TANT, no es tracta de treure el català de les aules per millorar el nivell educatiu de la població, ni serà obligant un professor a ensenyar a contrarcor, o contranatura, com aconseguiràn de millorar el nivell educatiu i per tant el nivell intel·lectual de la comunitat, sigui balear o catalana.

Per pròpia i dolorosa experiència sabem que el camí per aconseguir bons estudiants no és el camí de l'educació forçada, sinó el camí de l'estímul. I de la bona alimentació.

En efecte, hem vist que els països amb més riquesa són els països que mengen més xocolat i que tenen un nivell

intel·lectual més alt. Per tant, més que llei Wert o normativa TLL, el que es necessita és que tothom tingui feina.

Només amb feina hi ha riquesa. Només amb feina hi ha fets i fets ben alimentats i

ben estimulats, que prenen llet amb xocolat cada matí i cada tarda, i que seran bons estudiants, i potser d'aquesta manera tornarem a tenir un premi Nobel espanyol.

bello.cat/jordibell@gmail.com

Un lugar para disentir

'WASAPEANDO', QUE ES PRESENTE

Joan Sans Payeras
Librepensador

Aunque muchos piensen que es gerundio, lo cierto es que el intercambiar mensajes por WhatsApp es presente, tan presente que incluso la RAE acepta incluir entre sus sustantivos una marca comercial, españolizar al enemigo lingüístico dirán algunos.

Y muchos deberían aprender de la RAE, no tan solo gramaticalmente hablando -que de entre estos me incluyo- sino del mérito de supervivencia. Lo que parecía ser un reducto del castellano antiguo con fecha de caducidad y togado de unos ancianos cargados de siglos de historia, se ha convertido en un motor que absorbe, degluta y da vidilla a una lengua, a un idioma, a un algo que nos une, como pensaría el hijo del Jefe del Estado en el Día de la Hispanidad, de España o de la Raza. Y del Pilar, vamos.

Y eso tiene de bueno el idioma español. Un mismo día, tres festividades. O cuatro. Y es que ya no de nombres vive el español. ¡Que de festividades también se vive! Aunque eso sí, de cada vez menos, y muchas de ellas, a medias. Como si con tanta crisis, necesitaráramos las fiestas para recorrer los centros comerciales para si no gastar, al menos pa-searse escaparates. Que entre tantos, alguno nos seduce.

¡Como los móviles, vamos! Que sin ellos no wasapeamos. Y hoy día, no wasapear es ser un bicho raro. Como no tener internet, no entender de fútbol y no llevar las últimas deportivas del escaparate de marras. Y eso que la crisis marca terreno y los bolsillos tocan fondo en peores lodos que los conocidos.

Adolescentes y pre-adolescentes, niños todos armados del artillero de marras, muchos de ellos sin saber con-jugar un verbo ni conocer refrán alguno, hacen perdidas, se encuentran en foros, mandan mensajes de texto e inventan un nuevo lenguaje que retuerce tripas a cualquier lector atrevido. El wasap al menos, aligera la carga negativa. Es gratuito, o al menos ya no tiene una sorpresa con ellos. Es universal por cuanto la edad ya no es obstáculo en el entendimiento generacional -un corrector ayuda lo suyo-. Y es rápido, llamativo, de moda, vamos.

Desconozco si hay más. Si hay más lenguas, vamos. Idiomas, dirán. Desconozco si este corrector que ayuda al entendimiento entre generaciones lo habrá en català, euskera, galego o polaco. Y si no lo hay, seguro que lo habrá. O lo inventará algún emprendedor de estos tan de moda. Que al final, de tanto repetirlo, la moda y los políticos son los que ganan.

Otros añadirán que los que ganan son los que están tirando de los hilos. Y no precisamente de la telefónica.

www.joansans.blogspot.com

Es racó d'en Cambreta

MANYUCLAR LA TERRA

Gustau Juan

Ja és clar que al món d'avui, aquí i arreu, vivim un gran bat-i-bull de fets, petits, mitjans i enormes, de notícies, unes dolentes, altres de pitjors: atur, ERES, immigrants de Lampedusa, terrorisme internacional, lleis i decrets d'educació, Gürtels, Guerra de civil de Síria, participacions preferents, canvi climàtic, mercats, pèrdua de futur, mentides, mitges veritats, notícies, ... un gran tot ben lligat, una gran truita bizantina que cada dia se'n fa més mala de pair, on de les anècdotes se'n fan categories i de les categories anècdotes, on cada vegada se'n fa més angoixantment difícil saber què és ver i què no ho és, qui té raó i qui no en té ...

I, tanmateix, hi ha fets que percebem com a reals, però que a vegades se'ns presenten com a trivials, menors, que no entren -o no ens els fan entrar- dins les preocupacions del nostre dia a dia,

que no figuren a les estadístiques de preocupacions dels ciutadans, que cada més ens mostra el Centre (oficial) d'Investigacions Sociològiques.

☞ AVUI VULL REFERIR-ME a un d'aquests fets, que ha estat i és encara notícia a un punt de la geografia que ens és pròxim. Em referesc al projecte Castor, el projecte d'un gran dipòsit sub-marí artificial de gas natural que s'ha

☞ Una vegada més l'economia passa davant de la racionalitat a curt, mig i llarg termini, en un constant 'qui dia passa any empeny'.

començat a instal·lar davant la costa del delta de l'Ebre, aprofitant el buit deixat a l'escorça de la terra per un antic petit jaciment de petroli. Com tothom ja coneix, als pobles de la costa propera s'han començat a notar petits terratrèmols, que s'han atribuït a la injecció de gas a pressió, al subsòl de la mar; hi

ha hagut protestes de la gent afectada i se n'han aturat temporalment les activitats, tot esperant nous informes tècnics.

Aquests dipòsits subterranis de gas natural -combustible- són considerats com a estratègics per a l'economia actual. Una vegada més l'economia -de qui i per a qui?- passa davant de la racionalitat a curt, a mig i llarg termini, en un constant qui dia passa any empeny: seguim "manyuclant" la Terra. Ja avui ningú discuteix que a l'actual canvi climàtic l'acció humana hi té molt a veure; i ja se'n paguen, en pagam, les conseqüències, fins i tot econòmiques.

Fa cent cinquanta anys, un salvatge americà, un d'aquells indis que els cowboys encaçaven a les pel·lícules, sentenciava: «Açò sabem: la terra no pertany a l'home; l'home pertany a la terra. Açò sabem. Tot va enllaçat».

Avui, quan dues persones es separen es solen dir: «Mos veim», on abans deien «mos veurem»: el futur ja no existeix, o no ens interessa?

(Al diccionari hi podem llegir: Manyuclar; verb transitiu: Tenir a les mans (una cosa) manejant-la barroera-ment.)